

[Poul Møller.]

Den højtærede statsminister sagde, at begrebet „spekulation“ kan fortolkes. Jeg er enig med ham i, at det kan det naturligvis, men der er lidt spekulativt i, hvis man giver skønne naturpletter til nogle få i stedet for til alle. Vi har jo været enige med hensyn til fredningslovgivningen i 1961 — længere er det ikke siden, at dette høje ting var enigt. Det var det folketing, der blev valgt i 1960, der enedes om naturfredningslovgivningen, og det var dengang, man efter forliget med os sagde, at man var tilfreds. Vi har ikke noget imod fredning; vi har end ikke noget imod, at man freder hele området ved Skiveren, der er alt for kønt til, at kun nogle få skal nyde godt af det. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det har jeg heller ikke noget imod!). Jeg forstår det, men jeg synes ikke, at der af den grund kan være tale om spekulation eller ikke spekulation. Hvis det offentlige vil frede, må det sandelig også betale omkostningerne derved — det er vor mindste pligt.

Formanden: Da der er vanskeligheder med den elektriske strøm, og da der i øvrigt er begæret udsættelse af mødet, skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

Mødet udsat kl. 13¹⁵.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): De ærede medlemmer hr. Ib Thyregod og hr. Thestrup er begge medlemmer af Danmarks Naturfredningsforenings juridiske udvalg og kendt på naturfredningsområdet, men når det drejer sig om den uanvendelige § 22, synes opfattelsen mærkelig svag.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod finder, at naturfredningslovsforslaget ikke vedrører spørgsmålet om befolkningens adgang til skov og strand. Jeg er naturligvis ganske klar over, at spørgsmålet om adgangen til de danske strande og til de statslige skove

er reguleret gennem naturfredningslovens §§ 23 og 24. Vore kysters og vore skoves særlige rekreative problemer kan forventes taget op til behandling i naturfredningskommissionen. Men den bestemmelse, vi drøfter i dag, er gennem den sikkerhed, den skaber for, at planlægnings synspunktet og ikke udstykningsforretningssmulighederne er bestemmende for hele bebyggelsens udvikling, naturligvis af helt afgørende betydning for hele naturfredningsområdet, herunder også for planlægningen af befolkningens udnyttelse af de rekreative områder.

Lad mig nævne eller gentage et par eksempler på, hvad det nuværende system indebærer. I fredningssagen vedrørende et naturparkområde som Veddinge bakker fordres af staten 20-30 mill. kr.; i Tystrup-Bavelse kræves der efter de seneste pressemeddelelser at dømme 8 mill. kr. alene for en begrænset søbræmme fredning. Det høje ting er i forvejen bekendt med den høje pris, som det blev nødvendigt at udrede for to mellemstore landbrugsejendomme i dette område. Jeg vil også gerne pege på det ærede medlem hr. Lund Jensens tidligere redegørelse for sagen, hvor jo alle er enige om, at et givet område er beskyttelsesværdigt, men hvor man af hensyn til den kædereaktion, som den nuværende § 22 indebærer, ikke har ment at kunne foretage sig noget. Vi har faktisk kapitulert den ene gang efter den anden, også vedrørende fredning ved skov og strand.

Jeg betonedede i mit forrige indlæg, at folkeafstemningen vil komme til at dreje sig om spekulanter kontra befolkningens almenes interesser. Dette er forsøgt slået hen med, at forslaget ikke drejer sig om en inddragning af spekulanternes fortjeneste. Jeg må her gentage, hvad jeg flere gange før har sagt, at det problem, forslaget til ændring i lov om naturfredning tilsigter at løse, er, om det danske landskabs udformning og anvendelse skal afgøres efter en plan af spekulanter eller af kommunale og statslige planlægningsinstitutioner.

Skal vi bevare den nuværende § 22, som oppositionen ønsker det, den, der har vist sig ubrugelig, eller skal vi finde en løsning som den her foreslåede, der tillader fredning efter mere hensigtsmæssige linjer? Jeg må her endnu en gang betone, at intet ændringsforslag er fremkommet.